

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 22. maj 2016

Kirke dag: Trinitatis søndag/B

Tekst: Es 49,1-6; Ef 1,3-14; Matt 28,16-20

Salmer:

SK: 356 * 418 * 9 * 364 * 6,2 * 11

LL: 356 * 9 * 364 * 6,2 * 11

Trinitatis søndag. Treenighedens dag. Nu har vi haft alle de store højtider. Jul og påske, henholdsvis Jesu fødsel, død og opstandelse. Men også hans himmelfart. Vi har haft pinsen, højtiden for Helligånden. Helligånden, der i tiden efter Jesu jordiske åbenbaring viser os Jesu frelser-, forsoner- og forløsergerning. Helligånden er altså nøje knyttet til Jesus, og har som sin fornemmeste opgave at vise os Jesus, som herliggørelsen og åbenbaringen af Guds frelse.

Forud for det spiller Jesus også en fremtrædende rolle. Ikke i fysisk forstand. Men Jesus er indholdet i alle de løfter, som Gud har ladet komme til orde gennem f.eks. profeternes munde. Fra første færd har det hele tiden været Guds mening at frelse mennesker, når tiden var til det, i tidens fylde, som det hedder et sted. Men hele tiden har Gud forberedt sit folk på dette og peget på, at mennesker ikke bare ville få en frelse, men vi ville få en frelser.

Treenigheden kan det være svært sådan helt at forstå. Jeg fik den tanke, da jeg skrev prædiken til i dag, at i store dele af f.eks. Paulus' breve, omtales mennesket med sin ånd, sjæl og legeme. Jesus er lidt inde på det samme i hans ord i det dobbelte kærlighedsbud, at vi skal elske Herren af hele vort hjerte, af hele vor sjæl, at hele vort sind og af hele vor styrke.

Men jeg vil også lige henlede opmærksomheden på, at når der i Bibelen fortælles om menneskets skabelse, så står der, at mennesket blev skabt i Guds billede, hvilket kan forstås således, at vi blev en del af skaberbilledet; men det kan også forstås således, at vi ligner Gud, hvilket jo netop betones, da det hedder i Skabelsesberetningen, at Gud siger: Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os. Det er altså ikke Gud, der ligner os, men os, der ligner Gud. Så kunne man jo også tænke, at noget af det samme, som er i guddommelighedens væren er i menneskets væren.

Min tanke var da den, at Gud er én, og Gud er tre i Fader, Søn og Helligånd. Mennesket er sjæl, legeme og ånd. Er Gud også det? Vi ved jo, at Gud er Helligånden. Er Jesus så legemet, legemliggørelsen af Gud? Og Gud som Faderen – er han så sjælen? Måske burde jeg have tænkt tanken helt til ende og søgt råd og vejledning andre steder, inden jeg sådan offentliggør den fra prædikestolen, for tænk nu, hvis det ikke er sandt, så er det jo vranglære. Jeg synes nu ikke, det er helt ude i skoven.

Og i hvert tilfælde kan det hjælpe os til at forstå, hvorledes hele den treenige Guddomsfylde er tilstede fra evighed og til evighed, og hvorfor og hvordan vi ser Gud åbenbare sig på forskellig vis uden aldrig at gå på kompromis med sig selv og hele sin fylde.

Men når det handler om Guds frelse af mennesker, så er der i denne sammenhæng et meget væsentligt element, som vi ikke skal forbigå. Det har ikke betydning for, hvorvidt frelsen er eller ikke er. Men det har betydning for, om frelsen er kendt.

Når det i det hele taget handler om åbenbaringen af Gud, så er der et element i hele frelseshistorien, som det er meget vigtigt,

at vi er os bevidste. Mennesker. Os. Gudsfolket. Kært barn har mange navne.

Hele vejen ned gennem historien har Gud kaldet mennesker til at være bærere af åbenbaringen. Og det sidste, Jesus befaler sin disciple er det, vi hører i dag: Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple... Det er stadig mennesker, der er bærere af åbenbaringen om Gud.

Ser vi det i kirkeårets perspektiv, så har vi nu hørt om Jesus. Vi har fulgt ham i evangeliets gang fra fødsel til himmelfart. Vi har hørt hans fortællinger, vi har set hans undergerninger. Vi har i alt set Jesus i både hans menneskelighed og guddommelighed. Og med Helligåndens hjælp har vi set og erkendt (for nu at bruge Jesu egne ord om Helligåndens gerning) sandheden om Jesus – og dermed om Gud. Vi er blevet fyldt af det, vi har fået frelsen. Og hvad så?

Jo, vi står nu foran trinitatistiden. Væksttiden, således som det også er væksttid i naturen. Nu skal troen have næring og vokse og bære frugt. Men ikke kun hos og for os selv.

Pinsen er, som vi jo lige har fejret det, kirkens fødselsdag, forstået således, at vi derfra hører om de første sådan organiserede kristne fællesskaber. Nu er det kirkens arbejdsdag. Nu skal der missioneres, forkyndes, gøres disciple. Nu skal åbenbaringen bæres videre. Bæres videre i det, at vi er kirke.

Jeg har skrevet nye konfirmander ind i denne uge. En pige blev skrevet ind, og da hun og hendes mor gik, hørte jeg pigen sagde til sin mor: ”Han er da sød!” Jeg hørte ikke om moderen sagde: ”Du bliver klogere, mit barn!” Men vi skal ikke gå i kirke, være kirke, fordi præsten er sød. Eller fordi det er en flot bygning eller en god tradition. Vi skal være kirke og bære Guds

åbenbaring om frelsen og Frelseren videre til andre mennesker, fordi vi er blevet stillet den opgave af Jesus. Tænk den uhyrlige tanke, at vi måtte lukke vore kirker, fordi ingen brugte dem, og folk så kunne sige: Ja, men vi vidste jo ikke, hvad vi skulle bruge den til, for der er ingen, der har fortalt os om kirken og dens budskab. I denne sammenhæng er kirken ikke en bygning, men et fællesskab af mennesker. Af mennesker, der fortæller i ord og gerning – i kristelige liv.

Gennem hele frelseshistorien har Gud ladet sin åbenbaring bære ud af mennesker. Meget ofte af enkeltpersoner, profeter o.lign. I den første spæde tid af kirkens historie, altså af kristenfolkets historie, som vi bla. læser det i ApG, der er der også rigtig megen gøren-mennesker-til-Jesu-disciple, som bliver gjort af enkeltpersoner. Men de er altid udsendt af et kristent fællesskab. De har kristne fællesskaber i ryggen. Kirken løser aldrig denne opgave ved at vælge en missionær eller præst og så overlade hele opgaven til vedkommende, mens den selv sætter sig mageligt tilbagelænet og triller tommelfingre, mens den bedømmer og opgaven så også udføres ordentligt. Kirken er altid med-gørende. Kirken er et fællesskab, der er bærere af åbenbaringen om Frelseren og frelsen, og gør brug af sine egne muligheder og resurser. Opgaven kan og må ikke overlades til en enkelt. Dels er det ikke fællesskab, dels er det en umulig opgave for den enkelte, hvad enten vi så taler om præsten eller den enkelte kristne i hverdagen.

Derfor lades vi heller ikke i stikken af Jesus. Hans ord står til troende, at den kirke, som gør mennesker til hans disciple ved dåb og oplæring, den er han med alle dage indtil verdens ende.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen